

Henseende henholde mig til den højtærede Undervisningsminister, som har gennemført den nuværende Menighedsraadslov og netop har hævdet, at det afgørende ved denne var, at den ikke egnede sig til at danne Grundlaget for en Kirkeforfatning, og de Forandringer, der skete i den oprindelige J. C. Christensenske Menighedsraadslov, var netop af en saadan Art, at de maatte virke betryggende overfor alle dem, som nærede Bekymring for, at vi her var inde paa Kirkeforfatningens Vej. Det har derfor ogsaa i højeste Grad undret mig at se den højtærede Undervisningsminister nu være med til Forslag indenfor det kirkelige Udvalg, hvorved han saa vist gør sine Menighedsraad til et Stykke og et ret haandfast Stykke af en Kirkeforfatning. Men saa fortsætter det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen og siger, at jeg har været med til at bygge en Hovedhjørnesten ind i Kirkeforfatningen ved at give, som han sagde, Menighedsraadene en særlig Beskatningsret. Dér tager det ærede Medlem fejl, Menighedsraadene har ikke Spor af Beskatningsret, men det er den særlige Kirkeligning, han tænker paa, han mener, at det endogsaa er lige ved at komme i Strid med Grundlovens § 3, at man foreskriver en saadan særlig Kirkeligning; her har vi et Stykke Kirkeforfatning, hævder det ærede Medlem. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det, som skete, da Lønningsloven gennemførtes, var i Virkeligheden ikke noget nyt; det, at folkekirkelige Udgifter lignes blot paa Folkekirkens Medlemmer, er ikke noget, som først blev indført ved den Løjlighed, det er noget, vi kender, idet Afløsningsvederlag for Offer og Accidenser ikke falder paa Folk, som staar udenfor Folkekirken, og Ligningen til Dækning af selvejende Kirkers Underskud falder heller ikke paa Folk, som staar udenfor Folkekirken. Den Gang, da Lønningsloven gennemførtes, havde man Valget imellem at tage de øgede Udgifter, som maatte til, for at man kunde give Præsterne en højere Løn, direkte fra Statskassen eller fra den Del af de præstelige Indtægter, som kun udredes af Folkekirkens Medlemmer, og der var fra alle Sider Enighed om, at man maatte gaa den sidstnævnte Vej, ogsaa det ærede Medlem har givet det sin Tilslutning, og det forbavser mig,

at han først nu er kommet til at tænke paa, at det skulde være i Strid med Grundloven. Nej, det er i den allerbedste Overensstemmelse med Grundloven. Grundlovens § 75 siger, at „ingen er pligtig at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er hans egen“, og det er i fuld Overensstemmelse dermed, at Præstelønningsloven fastsatte, at de øgede Udgifter skal udredes kun af dem, som hører til Folkekirken. Det ærede Medlem mener, at denne særlige Kirkeligning kan have til Følge, at en Del melder sig ud af Folkekirken. Jeg maa tilstaa, at jeg skulde intet have derimod, det vilde jo vise, at deres Kærlighed til Folkekirken er ikke større, end at saa snart det kommer til at gaa løs paa Pengepungen, opgives den. For øvrigt tror jeg nu ikke, det har saa stor Nød i saa Henseende; det, som sker, er i Virkeligheden kun, at man faar at vide, hvortil den Del af ens Skat, der her er Tale om, gaar. Beløbet vilde blive det samme, om det gik direkte ud af Statskassen, idet der er 98 pCt. af den danske Befolkning, som hører til Folkekirken; det ærede Medlem vil saa kunne regne ud, at det neppe vil kunne mærkes af den enkelte Skatteyder. Derimod findes der i den nye Lønningslov Bestemmelser, som kan komme til at virke generende og fremkalde store Uligheder — jeg kommer til at omtale det, naar vi faar Lønningsloven til Behandling, jeg tænker paa de foreslaaede Bestemmelser om Vedligeholdelse af Præstegaarde, de kan i Virkeligheden komme til at fremkalde den allerstørste Ulighed mellem de forskellige Medlemmer af Folkekirken, efter som de bor i det ene eller det andet Sogn. Men selv om det ærede Medlem nu har Ret i, at vi har en Forfatning, saa følger jo dog ikke deraf, at man, hvis man er Modstander af en Kirkeforfatning, skal fortsætte ad den Vej, thi saa maatte det samtidig deraf følge, at man netop skulde tage en energisk Kamp op for muligvis at komme bort fra de Skridt, man er kommet frem ad Kirkeforfatningens Vej.

Hvad er det nu egentlig, det ærede Medlem selv vil? Ja, det faar man ikke rigtig noget at vide om. Han opstiller to Modsætninger her i Rigsdagen, det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen paa den ene og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og